

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/791/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215924
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215924.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zast. spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanému: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu zo dňa 19. 03. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8C/141/2012-43 zo dňa 16. 10. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 1000 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 3625,30 Eur a žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Žalobca doručil Okresnému súdu Lučenec dňa 27.09.2012 žaloby, ktorými sa domáhal vyhlásenia medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Lučenec, pretože tento nerozhodol o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pre jeho pohľadávky vzniknuté neplnením zo záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere citovaných nižšie. Súd uznesením č.k. 8C/141/2012-24 zo dňa 01.08.2013 spojil na spoločné konanie vecí ktoré skutkovo spolu súvisia, týkajú sa tých istých účastníkov a to sp.zn.: 8C/141/2012, 8C/142/2012, 8C/147/2012, 8C/148/2012, 8C/149/2012, 5C/149/2012, 13C/104/2012 a 14C/111/2012, ktoré sú vedené pod sp. zn. 8C/141/2012. Uznesenie o spojení vecí nadobudlo právoplatnosť dňa 20.08.2013.

Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie majetkovej škody vo výške 1.000 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 3.625,30 Eur.

Žalobca poukázal na tú skutočnosť, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt veriteľ zo Zmluvy o úvere navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu, že zo strany dlžníka neboli rešpektované zmluvné dojednania a zákonné ustanovenia. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla nesplnením záväzku: vyplývajúceho zo zmlúv o úvere, alebo neúplnej zmenky, ktorou zabezpečil svoj iný záväzkový vzťah (zmluvu o úvere): zmluva o úvere (neúplná zmenka) vystavená dňa 30.01.2009, povinnou je E. M., nar. XX.XX.XXXX . (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/141/2012, 6Er/1107/2010),

zmluva o úvere č. 6462749 zo dňa 14.10.2008, povinným je C. G., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/142/2012, 10Er/604/2011),
zmluva o úvere č. 6462536 zo dňa 30.07.2008, povinným je H. E., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/147/2012, 13Er/974/2010),
zmluva o úvere č. 6462509 zo dňa 22.07.2008, povinnou je E. S., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/148/2012, 5Er/890/2009),
zmluva o úvere č. 6462450 zo dňa 26.06.2008, povinnou je D. R., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/149/2012, 12Er/642/2010),
zmluva o úvere č. 6462555 zo dňa 07.08.2008, povinnou je L. E., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 8C/149/2012, 5Er/871/2009),
zmluva o úvere (neúplná zmenka) vystavená dňa 21.04.2009, povinnou je H. T., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 13C/104/2012, 13Er/975/2010),
zmluva o úvere č. 6561250 (neúplná zmenka) zo dňa 20.12.2008, povinnou je P. B., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec sp.zn. 14C/111/2012, 14Er/935/2010).

Súdny exekútor požiadal exekučný súd - Okresný súd Lučenec o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel uvedených v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2011 a od 01.06.2010 do 31.05.2011 je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Žalobca v konaní tvrdil, že nedisponuje rovnopismi príslušných exekučných titulov, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie na ktorom by bol vyznačený dátum jeho doručenia súdu. Tvrdil, že v jednotlivých veciach neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočným prietahom tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe, keď ním prejednávané veci nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovali si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Žalobca tvrdil, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca, pomocou informačného systému sumu 70 Eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 Eur. Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca uviedol, že výška hmotnej škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčísliť len z nepomernými ťažkosťami. Hmotná škoda pozostávala zo škody spočívajúcej v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca. Vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom žalobca uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady resp. pracovné a obchodné zmluvy. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1. Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mal za to, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčnej povinného, keď neexistoval akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú

situáciu. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov riadiacich orgánov žalobcu, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca vyčíslil výšku nemajetkovej ujmy s poukazom na doktrínu prijatú ústavným súdom, pričom poukázal na nálezy ústavného súdu sp.zn.: III. ÚS 203/06-25, III. ÚS 235/04-3, III. ÚS 347/05, III. ÚS 142/06-28, III. ÚS 118/06-40, III. ÚS 110/04-55, III. ÚS 125/04-44, III. ÚS 229/04-52, III. ÚS 21/05-30, III. ÚS 190/05-36, III. ÚS 301/05-35 a III. ÚS 82/03-25. Žalobca mal za to, že na každý rok označený prieťahmi sa na základe predmetnej doktríny vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000 Sk t. j. cca 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

Ďalej dodal, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala. Preto je nutné deklarovat porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože súdna ochrana nebola poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite, deklarovat porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, nahradit žalobcovi nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením jeho práv uvedených vyššie.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe, žiadala žalobu zamietnuť, nakoľko žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, danosť príčinnej súvislosti ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Žalovaná uviedla, že lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi je výraznou prekážkou toho, aby moli súdu objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu, a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritériá zákonnosti. Žalovaná mala za to, že z ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku platného pred dňom 01.06.2011 vyplýva skutočnosť, že 15 dňová lehota na udelenie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu, teda aj rozhodcovského rozsudku. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 16/02 dospela žalovaná k záveru, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní, keď skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Žalovaná taktiež tvrdila, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov, keď žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalovaná zároveň vzniesla námietku premlčania, keďže mala za to, že k uplynutiu lehoty na rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie došlo tri roky pred dňom, kedy bola žalovanej doručená žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal vznik ani výšku škody. Mala za to, že akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému a udržiavanie systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považovala žalovaná za účelné, keďže žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Žalovaná mala za to, že požadovať paušálne sumy za žalobcom veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázat listinami/skutočnosťami. Žalovaná tiež uviedla, že žalobca nepreukázal tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať náhrada v peniazoch. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu súdom. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a nemožno vychádzať z paušálnej sumy 660 Eur na základe nálezov Ústavného súdu. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy sa vychádza z významu sporu pre žalobcu, zo skutočnosti, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave, ako aj zo skutočnosti, či sa jedná o právnickú alebo fyzickú osobu. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo/675/2011 žalovaná uviedla, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a

nedôvery sú v predmetnom konaní irelevantné, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť - právnická osoba. Žalobca nekonkretizoval, v čom spočíval „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ žalobcu ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádzal kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, respektíve možnosť podania ústavnej sťažnosti. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 03.05.2011, č. k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, mala za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Žalovaná s poukazom na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010) 1360 a článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012 uviedla, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. V tomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podania žalobcu. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považovala žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňoval nárok za náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu, už samotné konštatovanie porušenia práva musí byť považované za dostačujúce.

Súd vytýčil termín pojednávania na deň 16.10.2013. Predvolanie na pojednávanie prevzal právny zástupca žalobcu dňa 11.09.2013, pojednávania sa nezúčastnil a neúčast' neospravedlnil.

Žalovaná prevzala predvolanie na pojednávanie dňa 11.09.2013, svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila emailom doručeným súdu dňa 15.10.2013.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. V súlade s citovaným zákonným ustanovením súd pojednával v neprítomnosti účastníkov konania.

Súd vykonal dokazovanie prečítaním žalôb, návrhu žalovanej na spojenie vecí z 26.02.2013, vyjadrenia žalovanej k žalobe z 08.10.2013, listu Európskej komisie, článku v denníku Sme zo 16.07.2012, oboznámením podstatného obsahu pripojených spisov tunajšieho súdu sp.zn. 6Er/1107/2010, 10Er/604/2011, 13Er/974/2010, 5Er/890/2009, 12Er/642/2010, 5Er/871/2009, 13Er/975/2010, 14Er/935/2010 a zistil tento skutkový stav:

Nahliadnutím do spisu Okresného súdu Lučenec Spr. 1213/2012 súd zistil, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku žalovanej dňa 23.04.2012, žalobca doručil súdu žalobu na začatie konania dňa 27.09.2012, čiže pred uplynutím 6 mesačnej lehoty od podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku. Súd mal za to, že ku dňu rozhodovania o žalobe žalobcu už bolo zrejme, že žalovaná nárok žalobcu v rámci predbežného prerokovania neuspokojila, čo vyplynulo z písomného vyjadrenia žalovanej, hoci 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku v čase rozhodnutia súdu ešte neuplynula, súd z písomného vyjadrenia žalovanej k žalobe, nepovažoval žalobu za predčasne podanú. Súd v konaní zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu, a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda žalobcovi vznikla.

Z pripojeného spisu sp.zn. 6Er/1107/2010 súd zistil, že dňa 25.11.2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 12.08.2010, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom, exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom a zmluvou o úvere zo dňa 30.01.2009. Dňa 21.01.2011 súd uznesením č.k. 6Er/1107/2010-9 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.03.2011. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 8C/141/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 344,83 Eur.

Z pripojeného spisu sp.zn. 10Er/604/2011 súd zistil, že dňa 03.08.2011 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 24.05.2011, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom,

exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom a zmluvou o úvere zo dňa 14.10.2008. Dňa 21.01.2011 súd uznesením č.k. 10Er/604/2011-10 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.08.2011. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 8C/142/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 494,19 Eur.

Z pripojenej fotokópie spisu sp.zn. 13Er/974/2010 súd zistil, že dňa 04.10.2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 30.07.2010, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom, exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom a zmluvou o úvere zo dňa 30.07.2008. Dňa 28.10.2010 súd uznesením č.k. 13Er/974/2010-10 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. Po podanom odvolaní oprávneným Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14 CoE/23/2011-28 zo dňa 10.02.2011 uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.03.2011. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 8C/147/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 339,30 Eur.

Z pripojenej fotokópie spisu sp.zn. 5Er/890/2009 súd zistil, že dňa 25.09.2009 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 13.08.2009, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom a exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom. Dňa 06.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora, aby v lehote 5 dní doručil úverovú zmluvu. Dňa 18.11.2009 súdny exekútor doručil písomné vyjadrenie v ktorom poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov o tom, že vyslovili názor, že exekučný súd nemá prijímať právne stanoviská a úvahy k výroku exekučného titulu, rozsah prieskumnej povinnosti exekučného súdu má byť obmedzený len na to, či bol vydaný orgánom na to oprávneným, či je formálne a materiálne vykonateľný a či oprávnený a povinný sú hmotnoprávne legitimovaní z exekučného titulu. Dňa 07.04.2010 súd uznesením č.k. 5Er/890/2009-16 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia a po podanom odvolaní oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14CoE/123/2010-27 zo dňa 14.07.2010 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dňa 03.08.2010 súd udelil poverenie č. 5606 078303*, ktorým poveril súdneho exekútora vykonávaním exekúcie. Uznesením č.k. 5Er/890/2009-35 zo dňa 13.012.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Uznesením č.k. 14CoE/113/2012-44 zo dňa 18.04.2012 krajský súd prvostupňové uznesenie potvrdil. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 8C/148/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 678,59 Eur.

Z pripojenej fotokópie spisu sp.zn. 12Er/642/2010 súd zistil, že dňa 24.06.2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 27.04.2010, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom a exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom. Dňa 28.06.2010 súd vyzval súdneho exekútora, aby v lehote do 3 dní od doručenia výzvy vyzval oprávneného - právneho zástupcu na predloženie úverovej zmluvy č. 6462450, uzatvorenej s povinným dňa 26.06.2008. Dňa 02.09.2010 doručil oprávnený súdu sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - priesťahy v konaní, v ktorej uvádzal, že akékoľvek všeobecné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je záväzným pre ostatné súdy, pokiaľ sa netýka konkrétnej veci. Ďalej podal podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu a sudcov, či súdnych úradníkov, keďže nevydanie poverenia v zákonnej lehote spôsobuje zbytočné priesťahy v konaní, čím sú porušené jeho práva garantované čl 48 ods. 2 Ústavy SR a súčasne oznamuje, že v uvedenej veci uplatní oprávnený svoje nároky vyplývajúce z vyššie uvedeného porušenia Ústavy na Ústavnom súde Slovenskej republiky, ako aj Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky ako náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným postupom. Súd trval na doručení úverovej zmluvy, tú oprávnený doručil dňa 13.09.2010, v ten istý deň súd uznesením č.k. 12Er/642/2010-18 zamietol žiadosť SE o udelenie poverenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25.10.2010. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 8C/149/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 378,02 Eur.

Z pripojenej fotokópie spisu sp.zn. 5Er/871/2009 súd zistil, že dňa 16.09.2009 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 05.08.2009, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom a exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom. Dňa 06.11.2009 súd vyzval súdneho exekútora, aby v lehote 5 dní vyzval oprávneného na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie o úverovú zmluvu. Dňa 18.11.2009 oprávnený zaslal súdu žiadosť o informáciu o stave konania, nakoľko súdny exekútor do dnešného dňa neobdržal poverenie na vykonanie exekúcie aj napriek skutočnosti, že spolu so žiadosťou o vydanie poverenia predložil všetky potrebné listiny k vydaniu poverenia. Z toho dôvodu

oprávneného zaujímal stav konania, teda, čo vlastne bráni vydaniu poverenia a prečo nebolo vydané v zákonnej lehote. Dňa 18.11.2009 súdny exekútor sa vyjadril k výzve súdu v tom zmysle, že zo strany oprávneného boli exekútorскому úradu pri osobnom stretnutí doručené fotokópie viacerých rozhodnutí krajských súdov, kde tieto vyslovili názor, že exekučný súd v rámci exekučného konania nemá prijímať právne stanoviská a úvahy k výroku exekučného titulu, rozsah prieskumnej povinnosti exekučného súdu má byť obmedzený na to či bol exekučný titul vydaný orgánom na to oprávneným, či exekučný titul je formálne a materiálne vykonateľný a či oprávnený a povinný sú hmotnoprávne legitimovaní z exekučného titulu. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súdny exekútor pr. zást. nevyzval na predloženie daného dokumentu. Dňa 26.11.2009 súd odoslal súdnemu exekútorovi urgenciu na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie o úverovú zmluvu a tiež súd poznamenáva, že rozhodnutia odvolacích súdov sú záväzné len pre účastníkov jednotlivých konaní, ktorých sa týkajú. Súd teda opätovne vyzval súdneho exekútora so súčinnosťou oprávneného na splnenie povinnosti uvedenej vo výzve súdu zo dňa 06.11.2009 pod hrozbou poriadkovej pokuty. Dňa 25.01.2010 oprávnený doručil súdu odpoveď v ktorej uviedol, že predloženie zmluvy o úvere nemá oporu v Exekučnom poriadku a je nad rámec prieskumnej povinnosti exekučného súdu pri udelení poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 07.04.2010 súd uznesením č.k. 5Er/871/2009-16 zamietol žiadosť súdneho exekútora, po podanom odvolaní Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 15 CoE/183/2012-34 zo dňa 08.10.2012 uznesenie okresného súdu potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15.10.2012. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 5C/149/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 693,34 Eur.

Z pripojenej fotokópie spisu sp.zn. 13Er/975/2010 súd zistil, že dňa 04.10.2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 27.07.2010, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom, exekučným titulom - rozhodcovským rozsudkom a zmluvou o úvere zo dňa 21.04.2009. Dňa 25.10.2010 súd uznesením č.k. 13Er/975/2010-10 zamietol žiadosť súdneho exekútora, odvolanie podal oprávnený a následne ho vzal späť. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41CoE/20/2011-31 dňa 09.02.2011 odvolacie konanie zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28.02.2011. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 13C/104/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 344,83 Eur.

Z pripojenej fotokópie spisu sp.zn. 14Er/935/2010 súd zistil, že dňa 23.09.2010 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 23.07.2010, ktorý bol spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom, exekučným titulom - rozhodcovským titulom a zmluvou o úvere zo dňa 20.12.2008. Dňa 25.10.2010 súd uznesením č.k. 14Er/935/2010-11 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia. Po podanom odvolaní oprávneným Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41CoE/114/2010-32 dňa 23.02.2011 uznesenie okresného súdu č.k. 14 Er/935/2010-11 potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 01.04.2011. Návrhom na začatie konania pod sp.zn. 14C/111/2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplataenia majetkovej škody vo výške 125 Eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 352,20 Eur.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2/vznik škody,
- 3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu - rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote treba uviesť, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Samotný žalobca uvádzal znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 "Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa

nepreskúmava. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa §41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie." Ustanovenie §41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znie: "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených".

Z týchto ustanovení jednoznačne vyplývala skutočnosť, že 15-dňová lehota na udelenie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01.06.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z. z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone.

Pred 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel "vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených". V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov", predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 01.06.2011.

Vo všeobecnosti je taktiež potrebné poukázať na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02 ktorá konštatuje, že "Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00)."

Z uvedeného vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Žalobca si v súvislosti so zamietnutím návrhu na udelenie poverenia uplatnil svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíval v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o udelenie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V citovaných exekučných veciach súd zdôrazňuje, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, vo vzťahu ku ktorému platila povinnosť exekučného súdu z úradnej moci preskúmať obsah takéhoto exekučného titulu v zmysle hľadísk vymedzených v § 45 Zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Taký prieskum si vyžadoval osobitnú úvahu s ohľadom na právny režim spotrebiteľskej ochrany. Nadväzne, dĺžka exekučného konania v súdených veciach (od doručenia žiadosti po udelenie poverenia) vzhľadom na vykonané úkony (prebehlo aj odvolacie konanie, oprávnený neposkytoval súdu súčinnosť, odmietal predložiť zmluvy o úvere v dôsledku čoho bol súdom opakovane urgovaný, pričom svojim konaním hrubo sťažoval postup konania nerešpektovaním výziev súdu, ktorý pre posúdenie spôsobilosti rozhodcovských rozsudkov ako exekučných titulov sa musel nevyhnutne oboznámiť s obsahom zmlúv o úvere). Nebola takej povahy, aby bolo možno vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci

bez zbytočných prietahov. Súd zdôrazňuje, že sám žalobca nebol súčinný vo vzťahu k súdu, naopak, exekučný súd s ohľadom na osobitný charakter daných vecí konal priebežne.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR (I. ÚS 16/2012) v zmysle ktorého záverov, samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Súd konštatuje, že ani v jednej z dotknutých vecí žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup (prietahy v súdnom konaní) ako základný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Je nepochybné, že posúdenie vecí a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o udelenie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia.

Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie exekučného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe.

Zároveň v tejto súvislosti súd poukazuje na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa §41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Žalobca ďalej uvádza, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal "opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu". V tejto veci, je potrebné uviesť, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo 291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca na niektorých miestach vo svojich žalobných návrhoch namietal prietahy v konaní, žalovaná odkázala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období od septembra 2009 do februára 2011.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáhal náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Žalovaná tvrdila, že žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je

možné považovať za hypotetické. Čo sa týka prípadov uplatnenia majetkovej škody vo výške istiny s príslušenstvom je potrebné poukázať na nasledovné. Žalobca v prvom rade nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a v treťom rade ani nevykonal pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka žalobcu a tvrdeniu, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevykonalosť pohľadávky, poukázal žalovaný na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku žalobcu na súde, v tejto súvislosti poukázal na judikatúru zaoberajúcu sa touto otázkou napr. uznesenie KS v Trnave zo dňa 31.05.2012 sp. zn. 10CoE 308/2011, či uznesenie KS v Žiline zo dňa 11.07.2012 sp. zn. 20CoE 94/2012. Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Na základe všetkých uvedených skutočností bola toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom ku dňu namietania nesprávneho úradného postupu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom ku dňu namietania nesprávneho úradného postupu právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1, 2, 4 citovaného zákona účinného v čase namietaného nesprávneho úradného postupu, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa Zák. č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu, nezákonného rozhodnutia, vzniku škody, či nemajetkovej ujmy preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností bola žalovaná toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok,

ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle Zák. č. 514/2003 Z. z., považuje žalobu za právne neopodstatnenú.

Podľa § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1, 2 a 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 27 ods. 1 citovaného zákona zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/, účinný k 01.06.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 1, 2 Zák. č. 233/1995, účinný od 01.06.2011, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 Zák. č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Zák. č. 233/1995, účinný k 01.06.2010, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 1, 2 Zák. č. 233/1995, účinný od 01.06.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 1, 2 Zák. č. 233/1995, účinný od 01.02.2002 do 31.05.2010, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným

titulom najneskôr do 15 dní súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Vyššie citované zákonné ustanovenia súd aplikoval na zistený skutkový stav.

Podľa § 132 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.) dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Súd v konaní rozhodoval o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedná za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Zák. č. 514/2003 Z.z. má oporu v článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Pri jeho aplikácii sa podporne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý je v tomto ohľade všeobecným predpisom. Nároky na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov sa zásadne uplatňujú na všeobecnom súde. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti (bez zreteľa na zavinenie). Zákon nepozná žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by sa bolo možné zbaviť tejto zodpovednosti.

Štát zodpovedá za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom. Úradným postupom je postup orgánov štátu súvisiacich s výkonom štátnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je tiež príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Exekučné konanie ako druhá samostatná fáza civilného procesu je upravená v Exekučnom poriadku. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel upravených v Exekučnom poriadku, avšak štát zodpovedá za škodu len ak je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup súdu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Súd poukazuje na tú skutočnosť, že aj v prípade keď nebolo rozhodnuté o žiadostiach súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote podľa § 41 odsek 2 písmeno d) s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 1 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, samotné nedodržanie lehoty stanovenej v exekučnom poriadku neznamená automaticky prietahy v konaní. Exekučným titulom boli rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu. Súd musel preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. V jednotlivých exekučných konaniach objektívne posudzoval zákonnosť exekúcie, musel skúmať či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola v každom jednotlivom prípade uzavretá platne. Skúmanie rozhodcovských rozsudkov si vyžadovalo osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na tú skutočnosť, že sa týkali právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučných konaní bola primeraná náročnosti vecí. Súd považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky.

Podľa názoru súdu žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (IUS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zák. č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda

súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup svojho alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť splnené všetky tri podmienky uvedené v Zák. č. 514/2003 Z. z., a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Z uvedených zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom žalobnom návrhu namieta prieťahy v konaní, je potrebné poukázať na ustanovenie § 9 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z. z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca sa vo svojich žalobách domáhal náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinných.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zák. č. 514/2003 Z. z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje.

Na základe všetkých uvedených skutočností je súd toho názoru, že žalovaný nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávne úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu.

Žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 Zák. č. 514/2003 Z. z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností mal súd za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou exekučného súdu v namietaných konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tak neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia po zákonom stanovenej lehote) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle Zák. č. 514/2003 Z. z., súd žalobu ako právne neopodstatnenú súd zamietol.

Keďže súd spojil na spoločné konania veci vedené pod sp. zn.: 8C/141/2012, 8C/142/2012, 8C/147/2012, 8C/148/2012, 8C/149/2012, 5C/149/2012, 13C/104/2012 a 14C/111/2012, súd žalobu po sčítaní jednotlivých predmetov konaní o zaplatenie majetkovej škody vo výške 1.000 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 3.625,30 Eur zamietol.

Žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku s poukazom na § 19 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.04.2009 (vtedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku).

Preskúmaním všetkých žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré boli predmetom tohto konania súd zistil, že všetky žiadosti boli súdu doručené po 23.04.2009, teda nárok žalobcu premlčaný nie je.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 2 O.s.p. ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaná bola v konaní úspešná. Náhradu trov konania si uplatnila, ale ich nevyčísliť s poukazom na § 151 ods. 2 O.s.p., pričom súd konštatuje, že žiadne trovy jej v konaní nevznikli, pojednávania sa nezúčastnila. Z týchto dôvodov súd úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal.“

Proti rozsudku odvolanie podal žalobca. Vytykal súdu procesné chyby a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec tomuto vrátil na opätovné prejednanie.

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento cielene nenapáda skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, namieta však procesné pochybenia, ktoré majú spočívať v prvom rade v tom, že súd vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, že súd neuskutočnil ústne pojednávanie a ďalej vytyka skutočnosti, ktoré sa predmetného rozsudku okresného súdu vôbec netýkajú. Z uvedeného je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore prispieť k urýchlenému a zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu vo veci.

Vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento nenapáda správnosť konkrétnych záverov okresného súdu a nepredkladá konkrétne argumenty, ktoré by okrem zrozumiteľného odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyžadovali ďalší rozbor.

Okresný súd tak isto jasne a zrozumiteľne odôvodnil aj svoj procesný postup. Odvolací súd nepovažuje ani v tomto smere za zmysluplné opakovať jasné, zrozumiteľné a argumentačne správne dôvody okresného súdu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.